

POSTANOWIENIE

Dnia 31 stycznia 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Tomasz Artymiuk (przewodniczący)

SSN Dariusz Kala (sprawozdawca)

SSN Waldemar Płóciennik

w sprawie R. K. (K.)

skazanego za czyn z art. 53 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o
przeciwdziałaniu narkomanii

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu bez udziału stron

w dniu 31 stycznia 2022 r.,

wniosku obrońcy skazanego o wznowienie postępowania zakończonego
prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 31 stycznia 2020 r. sygn. akt II AKa [...],

zmieniającym wyrok Sądu Okręgowego w K.

z dnia 22 sierpnia 2019 r., sygn. akt V K [...]

na podstawie art. 544 § 2 i 3 k.p.k.

postanowił

1. oddalić wniosek;

**2. obciążyć skazanego R. K. kosztami postępowania
wznowieniowego, w tym jego wydatkami w kwocie 20
(dwudziestu) złotych.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 22 sierpnia 2019 r., sygn. akt V K [...], Sąd Okręgowy w K.
„uznał oskarżonych R. K. i T. P. za winnych tego, że w nieustalonym początkowym okresie
od dnia 15 listopada 2018 roku do dnia 17 listopada 2018 roku w K. przy ul. [...], działając

wspólnie i w porozumieniu, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, usiłowali wytworzyć znaczne ilości substancji psychotropowej, a to co najmniej 107 gram chlorowodoru metamfetaminy, co stanowiło co najmniej 642 dawki aktywne tejże substancji psychotropowej, przy wykorzystaniu posiadanych tabletek o nazwie „A.” w ilości 7.077 sztuk, a także substancji chemicznych w postaci fosforu czerwonego, kwasu fosforowego, wodorotlenku sodu, sodu, kwasu solnego, a także używając do tego przyrządów w postaci butli gazowych, kolb: płaskodennych, okrągłodennych oraz stożkowych płaskodennych, zestawu do sączenia, pojemników, chłodnicy i węży gumowych, lecz zamierzonego celu nie osiągnęli z uwagi na interwencję funkcjonariuszy Policji to jest popełnienia przestępstwa z art. 13 § 1 k.k. w związku z art. 53 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii i za to na mocy art. 14 § 1 k.k. w związku z art. 53 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii przy zastosowaniu art. 60 § 2 k.k. oraz art. 60 § 6 pkt 2 k.k. , a także art. 33 § 1 i 3 k.k. skazał oskarżonych R. K. oraz T. P., każdego z osobna, na kary po 1 rok i 10 miesięcy pozbawienia wolności oraz orzekł wobec nich, każdego z osobna, grzywnę w wymiarze po 100 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 30 zł”. Na podstawie art. 70 ust. 4 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii orzekł wobec oskarżonych nawiazki poprzez zapłatę na rzecz Ośrodka Leczenia Terapii i Rehabilitacji Uzależnień w D. kwot po 3000 zł z przeznaczeniem na cele zwalczania i zapobiegania narkomanii. Wyrok zawiera również rozstrzygnięcia w przedmiocie zaliczenia na poczet orzeczonych kar pozbawienia wolności okresu stosowania tymczasowego aresztowania, dowodów rzeczowych oraz co do kosztów procesu.

Od powyższego wyroku apelacje wywiedli obrońcy oskarżonych oraz prokurator.

Obrońca oskarżonego R. K. zaskarżył wyrok w całości podnosząc zarzuty obrazy art. 5 § 2 k.p.k., błędu w ustaleniach faktycznych oraz rażącej niewspółmierności kary, a w konkluzji wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez wskazanie, że usiłowano wytworzyć co najmniej 107 gram chlorowodoru metamfetaminy, co stanowiło co najmniej 321 dawek aktywnych tejże substancji psychotropowej oraz zmianę zaskarżonego wyroku poprzez wymierzenie oskarżonemu R. K. kary roku pozbawienia wolności.

Wyrokiem z dnia 31 stycznia 2020 r., sygn. akt II AKa [...], Sąd Apelacyjny w [...] zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że w opisie czynu przypisanego oskarżonym R. K. i T. P. w punkcie 1 przyjął, że wytwarzali oni znaczne ilości substancji psychotropowej w postaci chlorowodoru metamfetaminy i wyeliminował zwrot, że zamierzonego celu nie osiągnęli z uwagi na interwencję funkcjonariuszy Policji oraz czyn ten zakwalifikował jako zbrodnię z art. 53 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, zaś z podstawy wymiaru kary wobec obu oskarżonych wyeliminował przepis

art. 14 § 1 k.k. W pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymał w mocy i orzekł o kosztach procesu.

W dniu 27 września 2021 r. (data wpływu do Sądu Apelacyjnego w [...]) obrońca skazanego R. K. wywiódł wniosek o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 31 stycznia 2020 r., sygn. akt II AKa [...], w którym w oparciu o przepisy art. 540 § 1 pkt 2 lit. a k.p.k. i art. 547 § 3 k.p.k. domagał się uchylenia wyroku Sądu Okręgowego w K. z dnia 22 sierpnia 2019 r., sygn. akt V K [...] oraz wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 31 stycznia 2020 r., sygn. akt II AKa [...] i umorzenia postępowania karnego wobec „S. P.” na mocy art. 17 § 1 pkt 1 k.p.k. W tym miejscu należy zauważyć, że osoba o danych S. P. nie była oskarżoną w postępowaniu, którego dotyczy ww. wniosek o wznowienie postępowania. Tym samym, kierując się całokształtem wywodów zawartych w przedmiotowym piśmie procesowym, Sąd Najwyższy potraktował to wskazanie jako oczywistą omyłkę i przyjął, że konkluzja ta dotyczyła R. K..

Ponadto obrońca wniósł o przeprowadzenie w trybie art. 546 k.p.k. dowodu z przesłuchania świadka T. P. na okoliczność „braku popełnienia czynu przez R. K. za przestępstwo za które został skazany prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w K. z dnia 22 sierpnia 2019 r., sygn. akt V K [...] utrzymanym w mocy wyrokiem Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 31 stycznia 2020 r., sygn. akt II AKa [...].

W piśmie z dnia 3 grudnia 2021 r., prokurator Prokuratury Krajowej wniósł o oddalenie wniosku.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniosek nie zasługiwał na uwzględnienie.

Przypomnieć należy, że podstawa wznowieniowa określana mianem *propter nova* (art. 540 § 1 pkt 2a k.p.k.), może być kanwą wzruszenia prawomocnego orzeczenia tylko wtedy, gdy po jego wydaniu ujawnią się nowe fakty lub dowody wskazujące na to, że skazany nie popełnił czynu albo czyn jego nie stanowił przestępstwa lub nie podlegał karze. Nowe fakty lub dowody muszą być przy tym tego rodzaju, by wskazywały na wysokie prawdopodobieństwo błędności wyroku skazującego. Oznacza to, że wzruszenie domniemania prawidłowości prawomocnego wyroku jest możliwe tylko wtedy, gdy nowe fakty lub dowody niezbiecie i w sposób wiarygodny podważają prawdziwość dokonanych ustaleń faktycznych. W postępowaniu o wznowienie ciężar uprawdopodobnienia podstaw wznowieniowych spoczywa przy tym na wnioskodawcy. W rzeczonym postępowaniu nie obowiązuje rozkład ciężaru dowodu wynikający z domniemania niewinności, gdyż przedmiotowe domniemanie zostało już obalone prawomocnym wyrokiem skazującym.

Przenosząc powyższe uwagi na grunt analizowanej sprawy należy stwierdzić, że wnioskodawca nie wykazał, by w tym przypadku zaktualizowała się podstawa

wznowieniowa *propter nova*. Nie przywiązał bowiem należytej wagi do tego, że ocena przydatności nowych faktów lub dowodów jest dokonywana nie samoistnie, ale w ścisłym powiązaniu z oceną dowodów dotychczas zgromadzonych w sprawie (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 26 marca 2021 r., I KO 6/20). W przedmiotowym postępowaniu zaś, podstawą wydania wobec R. K. wyroku skazującego, na mocy którego - co należy podkreślić - zastosowano wobec ww. instytucję nadzwyczajnego złagodzenia kary, były nie tylko wyjaśnienia współoskarżonego T. P., ale i (w znacznym zakresie) wyjaśnienia samego R. K., który ostatecznie przecież zasadniczo przyznał się do winy (zob. m.in. wyjaśnienia na k. 286, 634, 949). Już z tych względów, załączone do wniosku o wznowienie oświadczenie T. P., w których odwołał on swoje wcześniejsze wyjaśnienia i wskazał, że produkcją metamfetaminy zajmował się sam, a R. K. nie był w ten proceder zaangażowany, nie może być traktowane jako podważające w sposób wiarygodny prawdziwość przyjętych za podstawę zaskarżonego wyroku ustaleń faktycznych (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 17 marca 2021 r., sygn. akt I KO 27/20).

W kontekście wniosku o przesłuchanie T. P. należy zwrócić uwagę, że w trakcie postępowania wznowieniowego nie przeprowadza się postępowania dowodowego, a jedynie ocenia, czy przedstawione przez stronę dowody odpowiadają podstawie wznowieniowej *propter nova*. Czynności sprawdzające, o których mowa w art. 97 w zw. z art. 546 k.p.k., mogą być zatem prowadzone jedynie w celu zweryfikowania podstaw wznowienia, a nie w kierunku uniewinnienia oskarżonego po ewentualnym wznowieniu postępowania karnego i uchyleniu wyroku. W przedmiotowej sprawie przeprowadzenie tych czynności było jednak zbyteczne, gdyż już sama analiza dołączonego do wniosku oświadczenia T. P. oraz materiału dowodowego, w oparciu o który wydano orzeczenia objęte wnioskiem o wznowienie postępowania, była wystarczająca do stwierdzenia braku podstaw do wznowienia postępowania (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 20 października 2016 r., sygn. akt V KO 60/16).

Na koszty postępowania wznowieniowego, którymi obciążono skazanego, składa się uiszczona opłata od wniosku o wznowienie (150 zł) oraz kwota 20 zł tytułem wydatków Skarbu Państwa.

Kierując się powyższą argumentacją, Sąd Najwyższy orzekł jak w części dyspozytywnej postanowienia.